

Sygn. akt I ACz 205/18

POSTANOWIENIE

Dnia 7 marca 2018 roku

Sąd Apelacyjny w Krakowie, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Anna Kowacz-Braun

Sędziowie: SSA Jerzy Bess (spr.)

SSA Grzegorz Krężolek

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2018 roku w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa B. G.

przeciwko M. G.

o rozwód

na skutek zażalenia powódki i zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 27 października 2017 roku, sygn. akt XI C 2934/17

postanawia:

1. w wyniku częściowego uwzględnienia zażalenia powódki:

- wyłączyć żądanie powódki B. G. o zobowiązanie pozwanego M. G. do łożenia do rąk powódki, tytułem przyczyniania się do zaspokajania potrzeb rodziny, kwot po 10.000 zł miesięcznie płatnych z góry do dnia 10 każdego następującego po sobie miesiąca, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat, za okres od dnia 19 grudnia 2016 r. do dnia 12 września 2017 r. i przekazać je do rozpoznania Sądowi Rejonowemu(...)wK., III Wydział Rodzinny i Nieletnich;
- uchylić zaskarżone postanowienie w punkcie II, w zakresie oddalenia wniosku powódki o zobowiązanie pozwanego M. G. do łożenia do rąk powódki, tytułem przyczyniania się do zaspokajania potrzeb rodziny, kwot po 10.000 zł miesięcznie płatnych z góry do dnia 10 każdego następującego po sobie miesiąca, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat, za okres od dnia 13 września 2017 r. do dnia 26 października 2017 r.;
- zmienić zaskarżone postanowienie w punkcie II przez podwyższenie zasądzonej w punkcie I kwoty po 1.500 zł (jeden tysiąc pięćset złotych) miesięcznie do kwoty po 2.500 zł (dwa tysiące pięćset złotych) miesięcznie;

2. oddalić zażalenie powódki w pozostałym zakresie;

3. oddalić zażalenie pozwanego w całości.

SSA Jerzy Bess SSA Anna Kowacz-Braun SSA Grzegorz Krężolek

Sygn. akt I ACz 205/18

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Krakowie: I. na czas trwania postępowania zabezpieczył powództwo w ten sposób, że zobowiązał M. G. do łożenia tytułem przyczyniania się do zaspokajania potrzeb rodziny kwoty 1.500 zł miesięcznie płatnej z góry do rąk B. G. od dnia 27 października 2017 r. do dnia 10 każdego następującego po sobie miesiąca z ustawowymi odsetkami na wypadek opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat w terminie; II. oddalił wniosek o zabezpieczenie w pozostałym zakresie.

Uzasadniając powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy wskazał, że powódka B. G. w pozwie z dnia 13 września 2017 r. wniosła m.in. o zabezpieczenie powództwa poprzez zobowiązanie pozwanego M. G. do łożenia na jej rzecz do czasu prawomocnego zakończenia postępowania tytułem przyczyniania się do zaspokajania potrzeb rodziny kwoty po 10.000 zł miesięcznie.

Pozwany M. G. w odpowiedzi na pozew z dnia 18 października 2017 r. wniósł o oddalenie wniosku o zabezpieczenie.

Sąd Okręgowy ustalił, że strony zawarły związek małżeński w dniu 17 grudnia 1994 r. Z tego związku pochodzi pełnoletni syn J. G. ur. (...) Małżonkowie mieszkają osobno od grudnia 2016 r., tj. od chwili, gdy pozwany wyprowadził się do osobnego mieszkania. Syn J. pozostał z matką. Strony nie zawierały umów majątkowych małżeńskich.

Do dnia 30 września 2017 r. powódka pracowała w Szpitalu (...) na stanowisku inspektora za wynagrodzeniem 2.200 zł brutto. Na konto otrzymywała z tego tytułu przelewy netto w wysokości 1.604 zł. Stanowisko powódki zostało zlikwidowane i obecnie nie ma ona już tego źródła dochodów. Aktualnie powódka utrzymuje się z wynagrodzenia jakie otrzymuje z tytułu pełnienia funkcji członka rady nadzorczej w (...) S.A., gdzie uzyskuje dochód netto w wysokości 3.244,90 zł.

Za 2015 r. powódka w PIT-37 wykazała dochód w wysokości 30.611 zł, od czego naliczono podatek w wysokości 2.478 zł. Za 2016 r. powódka wykazała w PIT-36 dochód w wysokości 40.666 zł, od czego naliczono podatek w wysokości 2.073 zł. Powódka jest w trakcie poszukiwania pracy. Do tej pory pracowała w zawodach księgowa – kadrowa. Prowadziła też działalność gospodarczą – zajęcia edukacyjne dla dzieci. Powódka jest ogólnie zdrowa, pozostaje jedynie pod stałą obserwacją ginekologiczną. Na wizytę chodzi raz na kwartał, a gdy ma jakieś dolegliwości to częściej. Ma wykupiony pakiet specjalistycznej opieki lekarskiej w (...) przez firmę (...).

Powódka jest wraz z pozwanym współwłaścicielką domu w M.. Dom jest nowy – jego budowę rozpoczęto w 2000 r., budowany był przez 5 lat. Rodzina zamieszkała w nim w 2005 r. Powódka jest wyłączną właścicielką działki położonej w miejscowości W. o powierzchni 46 arów, która jest w połowie budowlana oraz współwłaścicielką wraz z siostrą mieszkania przy ul. (...) w K. o powierzchni 52 m², składającego się z 3 pokoi i kuchni. Mieszkanie nie jest obecnie zamieszkałe. Powódka nie ma oszczędności, papierów wartościowych. Korzysta z samochodu L. (...) z 2014 r., który jest własnością firmy (...) S.A. Powódka mieszka w domu w M. wspólnie z synem. Ponosi wszystkie koszty związane z utrzymaniem domu. Oplata za gaz (łącznie z ogrzewaniem) wynosi 550 zł miesięcznie, za prąd 240 zł miesięcznie, opłata za wywóz ścieków to kwota 174 zł (nie w każdym miesiącu), opłata za wodę wynosi 100 zł raz na miesiąc. Internet i TV kosztują miesięcznie ok. 300 zł. Powódka nie ma zobowiązań finansowych.

Małżonkowie żyli na wysokim poziomie, było ich stać na wyjazdy zagraniczne 5 razy w ciągu roku – tj. 2 razy na narty, w maju na majówkę, następnie był wyjazd w czasie wakacji i czasami wyjazd jesienią. W 2016 r. strony były w Birmie i (...), na nartach we Włoszech, w maju w Portugalii. W 2015 r. strony były na nartach we Włoszech, na majówce w Hiszpanii, wakacje spędziły na H., a jesienią były w Tajlandii. Wyjazd do (...) był służbowy i pokryty został z majątku spółki (...). Wyjazd jednej osoby kosztował ok. 4.000 zł z czego większość kosztów to były koszty przelotu. Analiza aktualnych operacji na koncie powódki wskazuje, że większość jej wydatków pochłaniają zakupy odzieżowo – kosmetyczne w sklepach w galeriach handlowych: (...). W 2007 r. strony z tego powodu przechodziły kryzys w małżeństwie, pozwany zlikwidował wspólne konto stron, gdyż powódka była w stanie wydać na ubrania dowolną kwotę.

Syn stron J. G. jest studentem (...). Pozostaje na utrzymaniu ojca, który daje mu pieniądze na ubranie, wyżywienie, pokrywa koszty wakacji i opłaca inne potrzeby np. korzystanie z telefonu, paliwo do samochodu. W tym roku pozwany był z synem na nartach w Austrii 4 dni i tydzień na H.. Syn stron był ponadto na (...) i koszt tego pobytu również pokrył pozwany (ok. 2.000 zł). Pozwany przekazuje synowi średnio 1.500 zł miesięcznie, które syn stron przeznacza głównie na wyżywienie. Powódka zapewnia synowi tylko korzystanie z mediów. Syn stron posiada wykupiony pakiet w (...) przez firmę (...). Korzysta z samochodu V. z 2015 r. lub 2016 r. – jest to samochód służbowy, stanowiący majątek jednej ze spółek.

Pozwany mieszka przejściowo wraz ze swoją matką w mieszkaniu w K. przy ul. (...). Pozwany jest współwłaścicielem tego lokalu – odziedziczył udział w mieszkaniu po ojcu. Mieszkanie ma powierzchnię 69 m², składa się z trzech pokoi. Pozwany pokrywa w znacznym stopniu koszty utrzymania mieszkania – opłata za czynsz wynosi ok. 500 zł, opłata za ogrzewanie ciepłej wody wynosi ok. 200 zł, opłata za gaz ok. 100 zł. Pozwany pokrywa też koszty Internetu, telefonu stacjonarnego oraz telewizji satelitarnej.

Oprócz współwłasności nieruchomości w M. i mieszkania przy ul. (...), pozwany nie ma innego majątku nieruchomego. W ostatnim czasie powódka wymieniła napęd do bramy wraz z pilotem oraz zamek do drzwi wejściowych uniemożliwiając pozwanemu dostęp do domu w M.. Z tego powodu pozwany zaprzestał partycypacji w kosztach utrzymania tej nieruchomości. Pozwany posiada udziały w 6 spółkach, ale czerpie dochód tylko z trzech spółek – tak jak to wykazuje w zeznaniach podatkowych. W spółkach tych pełni funkcje prezesa bądź wiceprezesa. W szczególności pozwany jest współnikiem (...) sp. z o.o., w której posiada połowę udziałów. Spółka ta jest właścicielem dwóch budynków biurowo-usługowych. Pozwany korzysta z samochodu marki J. z 2008 r., którego właścicielem jest ta spółka. Pozwany jest akcjonariuszem w spółce (...) S.A. Ta spółka nie posiada żadnego majątku, natomiast świadczy usługi informatyczne – zatrudnia kilkunastu pracowników, z których połowa to informatycy. Informatycy zarabiają około 5 – 6 tys. brutto. Pozwany posiada 200 akcji tej spółki na 400 wyemitowanych. Kolejna spółka, w której pozwany posiada udziały to (...) sp. z o.o. spółka komandytowa – jest to spółka pomocnicza zajmująca się dystrybucją, logistyką i zakupami zagranicznymi dla pozostałych spółek. Z tytułu udziałów w tej spółce pozwany uzyskał dochód brutto: w okresie od października 2015 r. do grudnia 2015 r. w wysokości 139.068,22 zł, w okresie od stycznia 2016 r. do grudnia 2016 r. w wysokości 76.576,72 zł, w okresie od stycznia 2017 r. do września 2017 r. w wysokości 50.643,90 zł. Pozwany posiada także udziały w spółce (...), która obecnie nie prowadzi działalności – pozwany ma w niej połowę udziałów. Spółka ta nie ma żadnego majątku.

Za 2015 r. pozwany wykazał w PIT-37 dochód w wysokości 44.974,73 zł, od czego naliczono podatek w kwocie 3.860 zł, w PIT-36L wykazał dochód w wysokości 335.421 zł, od czego naliczono podatek w wysokości 60.850 zł. Za 2016 r. pozwany wykazał w PIT-37 dochód w wysokości 44.893 zł, od czego naliczono podatek w wysokości 3.852 zł, w PIT-36L wykazał dochód w wysokości 76.576 zł, od czego naliczono podatek w wysokości 12.070 zł, w PIT/B wykazał dochód w wysokości 76.576 zł. Jako prezes zarządu (...) S.A. pozwany zarabiał formalnie 1.009 zł brutto. Jako wiceprezes zarządu (...) Sp. z o.o. formalnie zarabiał 1.600 zł brutto. Jako dyrektor handlowy i prezes zarządu (...) Sp. z o.o. zarabiał formalnie 1.968 zł.

Sąd I instancji ocenił, że zaświadczenia o dochodach pozwanego nie są wiarygodne i mają walor wyłącznie formalny, gdyż sprzeczne z doświadczeniem życiowym jest by jako prezes zarządu spółki zarabiał trzy razy mniej niż powódka jako członek rady nadzorczej tej samej spółki. Z tych samych przyczyn Sąd Okręgowy nie dał wiary zeznaniom pozwanego co do jego możliwości zarobkowych oraz braku posiadania oszczędności.

Sąd I instancji podkreślił, że przepis art. 27 k.r.o. wskazuje wyraźnie, że do zaspokajania potrzeb rodziny przyczyniać się powinni oboje małżonkowie, a nie tylko jedno z nich. Tymczasem na chwilę obecną powódka właściwie w żaden sposób nie realizuje swojego obowiązku wynikającego z tego przepisu, gdyż swoje dochody z firmy (...) S.A. wydaje wyłącznie na siebie. Zdaniem Sądu Okręgowego, zobowiązanie pozwanego do łożenia na jej rzecz kwoty wyższej niż 1.500 zł spowodowałoby sytuację sprzeczną z intencją przepisu art. 27 k.r.o., gdyż wyłącznie pozwany byłby zobowiązany do przyczyniania się do zaspokojenia potrzeb rodziny. Co więcej, powódka prawdopodobnie w ogóle

poniechałaby szukania pracy, gdyż środki zapewnione przez pozwanego byłyby do jej utrzymania – na podobnym poziomie co poziom życia pozwanego – wystarczające. Zdaniem Sądu Okręgowego, także powódka powinna podjąć wysiłek zarobkowania, zwłaszcza, że jak podała, jest osobą zdrową i posiada doświadczenie zawodowe.

Biorąc pod uwagę, że powódka ma zaspokojone potrzeby mieszkaniowe na wysokim poziomie, korzysta z drogiego samochodu z firmy pozwanego, za którego eksploatację nie ponosi kosztów, ma zapewnioną przez firmę pozwanego opiekę lekarską, osiąga w firmie pozwanego stały dochód w wysokości 3.200 zł, nie posiada zobowiązań finansowych, a raczej została z nich zwolniona przez pozwanego, który niemal w całości pokrywa koszty utrzymania ich studiującego syna, uzyskała zabezpieczenie w postaci zobowiązania pozwanego do łożenia na jej rzecz dodatkowo kwoty 1.500 zł z tytułu przyczyniania się do zaspokojenia potrzeb rodziny (głównie na pokrycie mediów), Sąd Okręgowy uznał, że pozwany czyni zadość swemu obowiązkowi przyczyniania się do zaspokajania potrzeb rodziny. Sąd I instancji zaznaczył, że pozwany dysponuje znacznie większymi środkami niż powódka, jednak – zdaniem Sądu Okręgowego – zasada równej stopy życiowej nie oznacza, że członkowie rodziny mają dostęp do takich samych środków, a ponadto do utrzymania równej stopy życiowej powinni się przyczyniać oboje małżonkowie. Według Sądu I instancji, powódka jest w stanie żyć na poziomie porównywalnym do poziomu życia pozwanego przy założeniu, że również podejmie pracę. Natomiast jeśli nie podejmie pracy, to poziom jej życia może być niższy niż poziom życia pozwanego – ale po pierwsze, będzie to jej wybór, a po drugie, nadal będzie w stanie bez trudu się utrzymać, tylko na nieco niższym poziomie.

Zdaniem Sądu Okręgowego, powódka wymaga dodatkowego wsparcia finansowego ze strony pozwanego z uwagi na konieczność samodzielnego ponoszenia opłat związanych z utrzymaniem domu, których sumaryczny koszt nie przekracza kwoty 1.200 zł miesięcznie. Sąd I instancji zaznaczył, że pozwany w całości wyręcza powódkę w kosztach utrzymania ich syna. W konsekwencji obowiązek alimentacyjny powódki względem syna sprowadza się wyłącznie do opłacania przez nią mediów, z których i tak sama korzysta (oświetlenie, ogrzewanie). Powódka prowadzi z synem wspólne gospodarstwo domowe. Oznacza to, że syn stron korzysta z żywności, którą ona kupuje, ale i ona korzysta z jedzenia, które za pieniądze ojca kupuje syn. Z uwagi na to, że syn stron jest dorosły, odpadła przewidziana w art. 27 k.r.o. potrzeba czynienia osobistych starań w jego wychowanie ze strony powódki.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniosły obie strony.

Powódka zaskarżyła przedmiotowe postanowienie w części, tj. w zakresie pkt II. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzuciła:

- naruszenie art. 730 § 1 k.p.c. w zw. z art. 753 § 1 k.p.c. poprzez nieprawidłowe uznanie, że twierdzenia wniosku o udzielenie zabezpieczenia nie stanowią podstawy do udzielenia zabezpieczenia roszczenia w kwotach przekraczających po 1.500 zł miesięcznie, pomimo słusznego ustalenia przez Sąd, iż pozwany posiada bardzo wysokie – znacznie wyższe niż powódka – możliwości zarobkowe i majątkowe,
- naruszenie art. 730 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 737 k.p.c. oraz art. 137 § 2 k.r.o. poprzez udzielenie zabezpieczenia dopiero od dnia wydania postanowienia, tj. od dnia 27 października 2017 r. i oddalenie wniosku w zakresie udzielenia zabezpieczenia za okres wcześniejszy, tj. od dnia 19 grudnia 2016 r., podczas gdy powódka uprawdopodobniła, że od podanej daty jej sytuacja materialna uległa drastycznemu pogorszeniu z uwagi na działania pozwanego (do tego stopnia, że odłączone zostały media w domu) i powódka posiada szereg niezaspokojonych potrzeb, a jeżeli Sąd nie doszedł do podobnych wniosków, winien udzielić powódce zabezpieczenia chociaż na czas całego postępowania, tj. co najmniej od dnia 13 września 2017 r., albowiem opóźnienie Sądu w rozpoznaniu złożonego wniosku nie powinno obciążać powódki,
- naruszenie art. 27 k.r.o. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na braku uzależnienia zakresu świadczeń od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego oraz od potrzeb uprawnionej, nadto na braku uwzględnienia porozumienia zawartego przez małżonków w przedmiocie sposobu finansowania i dbania o pozostałe potrzeby rodziny przez każdego z małżonków, które miało decydujący wpływ na złą sytuację materialną powódki, w której znalazła się ona po opuszczeniu jej przez pozwanego.

W oparciu o powyższe zarzuty powódka wniosła o: 1) zmianę postanowienia w zaskarżonym zakresie i uwzględnienie wniosku o udzielenie zabezpieczenia w całości; 2) ewentualnie o uchylenie postanowienia w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji; 3) zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu zażalenia powódka podniosła, że Sąd I instancji błędnie ustalił, że uprawdopodobniła swoje roszczenie jedynie w zakresie kwoty 1.500 zł, podczas gdy możliwości zarobkowe i majątkowe pozwanego są ponadprzeciętne, a okoliczność, że w okresie wspólnego zamieszkiwania małżonków to pozwany w głównej mierze przyczyniał się do zaspokajania materialnych potrzeb rodziny, wynikała z przyjętego przez małżonków podziału ról. Zarzuciła również, że Sąd Okręgowy nie orzekł o jej roszczeniach za okres od dnia 19 grudnia 2016 r. do daty wydania zaskarżonego postanowienia. W ocenie powódki, Sąd Okręgowy wydając zaskarżone postanowienie nie uwzględnił zasady równej stropy życiowej.

Pozwany zaskarżył przedmiotowe postanowienie w części, tj. w zakresie pkt I. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

- naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, w szczególności poprzez brak uznania za wiarygodne zaświadczeń zarobkowych złożonych przez pozwanego oraz korespondujących z nimi zeznań pozwanego, jak i dowodu z zeznań podatkowych pozwanego, w sytuacji, gdy dowód w postaci zeznań podatkowych jest dowodem z dokumentu, który składany jest do właściwych organów podatkowych pod rygorem odpowiedzialności skarbowej i odzwierciedla aktualną sytuację zarobkową pozwanego,
- naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak uwzględnienia i nadania odpowiedniego waloru zeznaniom stron w zakresie dotyczącym możliwości zarobkowych powódki i w efekcie brak uwzględnienia w ustaleniach faktycznych i przyznania odpowiedniego waloru faktom dotyczącym tego, iż powódka posiada wykształcenie i doświadczenie zawodowe w zakresie rachunkowości i księgowości, co ma wpływ na jej możliwości zarobkowe, które kształtują się na wyższym poziomie aniżeli rzeczywiście osiągnęte przez nią dochody,
- naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez wewnętrzną sprzeczność uzasadnienia postanowienia polegającą na stwierdzeniu z jednej strony, że z uwagi na konieczność samodzielnego ponoszenia opłat związanych z utrzymaniem domu, których sumaryczny koszt nie przekracza kwoty 1.200 zł powódka wymaga obecnie dodatkowego wsparcia finansowego ze strony pozwanego, przy jednoczesnym stwierdzeniu, iż pozwany winien uiszczać na rzecz powódki kwotę 1.500 zł tytułem przyczynienia się do zaspokojenia potrzeb rodziny, w sytuacji gdy powódka w żaden sposób nie przyczynia się do utrzymania rodziny, a pozostałe koszty związane z zaspokojeniem potrzeb rodziny ponosi sam pozwany,
- naruszenie art. 730¹ § 1 k.p.c. oraz art. 753 § 1 k.p.c. poprzez ich zastosowanie i udzielenie zabezpieczenia roszczenia, w sytuacji gdy przedmiotowe roszczenie nie zostało uprawdopodobnione,
- naruszenie art. 27 k.r.o. poprzez zobowiązanie pozwanego do łożenia na rzecz powódki kwoty 1.500 zł tytułem zaspokajania potrzeb rodziny, przy braku uwzględnienia możliwości zarobkowych powódki, w szczególności okoliczności posiadania przez nią wykształcenia i doświadczenia zawodowego w zakresie księgowości i rachunkowości, a także w sytuacji, gdy na chwilę obecną powódka właściwie w żaden sposób nie realizuje swojego obowiązku z art. 27 k.r.o.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty pozwany wniósł o: 1) zmianę zaskarżonego postanowienia i oddalenie wniosku powódki o udzielenie zabezpieczenia w całości; 2) zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego.

W uzasadnieniu zażalenia pozwany podniósł, że Sąd I instancji bezzasadnie zakwestionował wiarygodność przedłożonych przez niego zaświadczeń o zarobkach. Nadto Sąd Okręgowy nie uwzględnił możliwości zarobkowych powódki związanych z posiadanym przez nią doświadczeniem zawodowym w zakresie rachunkowości i księgowości. Pozwany zarzucił, że w chwili obecnej powódka w żaden sposób nie realizuje swojego obowiązku przyczyniania się

do zaspokajania potrzeb rodziny, dlatego też nieuzasadnione jest obciążanie go dodatkowymi kosztami utrzymania rodziny ponad te, które obecnie ponosi.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie powódki zasługuje na częściowe uwzględnienie, natomiast zażalenie pozwanego jest nieuzasadnione.

Materialnoprawną podstawę żądania powódki stanowi art. 27 k.r.o., zgodnie z którym oboje małżonkowie obowiązani są, każdy według swych sił oraz swych możliwości zarobkowych i majątkowych, przyczynić się do zaspokajania potrzeb rodziny, którą przez swój związek założyli. Przepis ten statuuje tzw. zasadę równej stopy życiowej, zgodnie z którą wszyscy członkowie rodziny, która powstała na skutek zawarcia małżeństwa, winni żyć na tym samym poziomie. Działania tej zasady nie wyklucza nawet separacja faktyczna małżonków, co oznacza, że jeżeli jeden z nich posiada możliwości majątkowe i zarobkowe większe niż drugi, winien przyczynić się do jego utrzymania – tak, aby poziom życia obojga małżonków był wyrównany. Jest to jedna z podstawowych konsekwencji decyzji o zawarciu małżeństwa.

Na wstępie należy zauważyć, że w złożonym przez siebie zażaleniu powódka trafnie podniosła, iż Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia w ogóle nie odniósł się do roszczeń powódki za okres poprzedzający datę wydania tego postanowienia.

W zakresie roszczeń powódki o zobowiązanie pozwanego do przyczyniania się do zaspokajania potrzeb rodziny za okres przed wytoczeniem powództwa o rozwód, tj. za okres od dnia 19 grudnia 2016 r. do dnia 12 września 2017 r., żądanie powódki należało wyłączyć i przekazać do rozpoznania właściwemu rzeczowo i miejscowo Sądowi Rejonowemu, na zasadzie art. 16 § 1 k.p.c. w zw. z art. 27 § 1 k.p.c. w zw. z art. 200 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 445 § k.p.c. a contrario, o czym orzeczono w punkcie 1 tiret pierwsze sentencji.

Natomiast w zakresie roszczeń powódki za okres od daty złożenia wniosku o zabezpieczenie, tj. od dnia 13 września 2017 r. do dnia poprzedzającego wydanie zaskarżonego postanowienia, tj. do dnia 26 października 2017 r., zaskarżone postanowienie w pkt II należało uchylić z powodu nierozpoznania istoty sprawy. W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Sąd Okręgowy w ogóle nie odniósł się do kwestii zasadności roszczeń powódki za ww. okres, zaś orzekanie o tych okolicznościach po raz pierwszy w postępowaniu zażaleniowym pozbawiłoby strony możliwości zaskarżenia rozstrzygnięcia co do istoty sprawy. Tym samym zaskarżone postanowienie należało uchylić w omawianym zakresie i przekazać Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, na zasadzie art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., wobec czego Sąd Apelacyjny postanowił jak w punkcie 1 tiret drugie sentencji.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy w powyższym zakresie, Sąd Okręgowy powinien, na podstawie zgłoszonych dowodów, ocenić zasadność roszczeń powódki za okres od dnia 13 września 2017 r. do dnia 26 października 2017 r.

Przechodząc do oceny ustaleń Sądu Okręgowego w zakresie możliwości zarobkowych i majątkowych obu stron postępowania należy wskazać, że ze zgromadzonego do tej pory w aktach sprawy materiału dowodowego wynika w sposób niebudzący wątpliwości, iż możliwości zarobkowe pozwanego są zdecydowanie wyższe niż powódki. Z zeznania podatkowego powódki PIT-37 za 2015 r. wynika, że w wymienionym roku podatkowym powódka uzyskała dochód z tytułu działalności wykonywanej osobiście w wysokości 34.665 zł (k. 117 – 118). W deklaracji PIT-36 za 2016 r. powódka wykazała dochód z tytułu pozarolniczej działalności gospodarczej w wysokości 1.534,41 zł oraz z tytułu działalności wykonywanej osobiście w wysokości 45.276,25 zł, tj. łącznie 46.810,66 zł (k. 33 – 38). Obecnie jedyne źródło utrzymania powódki stanowi dochód z tytułu pełnienia funkcji członka rady nadzorczej w spółce (...) S.A., który kształtuje się na poziomie ok. 3.200 zł netto miesięcznie. W okresie od dnia 15 grudnia 2016 r. do dnia 30 września 2017 r. powódka była zatrudniona na stanowisku inspektora w Szpitalu (...) w K. uzyskując z tego tytułu wynagrodzenie netto w wysokości ok. 1.600 zł miesięcznie (k. 111). Powódka była zatrudniona w ww. szpitalu na podstawie umowy o pracę na czas określony, jej stanowisko zostało zlikwidowane. Z kolei z zeznania podatkowego pozwanego PIT-37 za 2015 r. wynika, że w wymienionym roku podatkowym pozwany uzyskał dochód ze stosunku pracy w wysokości 52.518,13 zł (k. 76 – 79). W deklaracji PIT-36L za 2015 r. pozwany wykazał dochód z tytułu pozarolniczej działalności gospodarczej w wysokości 335.421,83 zł (k. 81 – 83). W zeznaniu podatkowym PIT-37 za 2016 r. pozwany wykazał

dochód ze stosunku pracy w wysokości 52.423,09 zł (k. 86 – 89). W deklaracji PIT-36L za 2016 r. pozwany wykazał dochód z tytułu pozarolniczej działalności gospodarczej w wysokości 76.576,72 zł (k. 91 – 93). Aktualnie pozwany deklaruje, że jego miesięczne dochody kształtują się na poziomie ok. 10.000 zł brutto. Reasumując, w 2015 r. łączny dochód powódki wykazywany w zeznaniach podatkowych wyniósł 34.665 zł, a dochód pozwanego 387.939,96 zł. Natomiast w 2016 r. powódka wykazała w zeznaniach podatkowych łączny dochód w wysokości 46.810,66 zł, a pozwany 128.999,81 zł. Z powyższego wynika, że w 2015 r. dochody uzyskiwane przez pozwanego aż dziesięciokrotnie przewyższały wysokość dochodów powódki. Z kolei w 2016 r. dochody pozwanego trzykrotnie przewyższały wysokość dochodów powódki. Podkreślenia wymaga, że w toku przeprowadzonego dotychczas postępowania dowodowego nie wyjaśniono z jakich przyczyn dochody pozwanego w ostatnim czasie zmniejszyły się tak radykalnie – z poziomu 387.939,96 zł w 2015 r. do poziomu 128.999,81 zł w 2016 r. Jednocześnie zgromadzony w aktach sprawy materiał wskazuje, że powódka utraciła zatrudnienie w Szpitalu (...) (a nie w Szpitalu im. (...)) jak omyłkowo wskazano w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia) z powodu likwidacji stanowiska pracy, a zatem z przyczyn od niej niezależnych i przez nią niezawinionych.

Na obecnym etapie postępowania można więc z całą pewnością uznać za uprawdopodobnione, że możliwości zarobkowe pozwanego są zdecydowanie wyższe niż możliwości zarobkowe powódki. Biorąc zatem pod uwagę wysokość dochodów uzyskiwanych przez strony i ich możliwości zarobkowe potwierdzone zeznaniami podatkowymi za ubiegłe lata, a także uwzględniając wysoki poziom stopy życiowej małżonków w okresie ich wspólnego zamieszkiwania, Sąd Apelacyjny uznał, że dla wyrównania stopy życiowej małżonków, pozwany powinien przyczynić się do kosztów utrzymania powódki kwotą 2.500 zł miesięcznie. W ocenie Sądu Apelacyjnego, pozwany z uzyskiwanych przez siebie dochodów będzie w stanie pokrywać koszty swojego utrzymania, partycypować w kosztach utrzymania syna w dotychczasowym zakresie, a takżełożyć na utrzymanie powódki ww. kwotę.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny częściowo zmienił zaskarżone postanowienie w sposób wskazany w punkcie 1 tiret trzeciej sentencji, na zasadzie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., a dalej idące zażalenie powódki oddalił w pkt 2 sentencji w oparciu o treść art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., w punkcie 3 sentencji oddalając jednocześnie zażalenie pozwanego w całości, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeknie zaś Sąd Okręgowy w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji, stosownie do reguły wyrażonej w art. 745 § 1 k.p.c.

SSA Jerzy Bess SSA Anna Kowacz-Braun SSA Grzegorz Krężolek